

amb grans esforços poguè alcançarla, però abans de posarla en son primitiu puesto, se adoná que a dintre l'aigua se hi veia ella mateixa; es trobava guapa, hermosa, i a tot-hom deia que doncella tan primorosa com ella un altre no n'hi havia.

Tan empenhada va quedar de sí mateixa, que ja va pendre per costum el anar a mirar si aquella pedra la trovava fora de son lloc, pero cada volta la trovava igual; mai mes va trovarla com aquell dimars; per sempre més va quedar fixa en son puesto, però tant i tant el desig li picava, que per a poguer-se tornar á veurer tan hermosa va enretirar la pedra amb tan mala fortuna, que distreta va abalançar-se i va anar-s'en riu avall.

Ja veieu els resultats que porta el ser-ne vanitosas i creure's que sou hermoses; quantos noies hi han que es capfican de ilusions fins que en son mateix desfici es tiran al precipici sa honra i ses pretensions.

Creieu-me, «cuarteto encantador», la dono més hermosa es la que no es pretençiosa ni coneix la vanitat.

Així, doncs, crec que seguireu aquet consell i pendreu esment de vostres actes, i si aixís com soc fill de la Ciutat Comtal, ho fos de aquesta Vila, creieume: Malgrat me fora petit per passejarme de vosaltres.

FRANCESC FONT

GARBA

CONSELL.

Deixa aquet camí que portes noia, creu a qui et vol bé; massa luxo, massas «polvos» i massa... pocs aliments!

DÉ L' ANTIGA FARSA.

Pierrot, aburrit va fent sa via...
la gentil Colombina l'enganyà;

Pierrot troba qu'el món es tot falsa
i riu i riu, en cara que voldria
tenir forces llàgrimes per a poguer plorà..

FLORETA.

Ta fresca boqueta, val, nena, un tresor!
(He vist que hi tenia mes de tres dents d'or)

CORRANDA

Treieu-me el gec de les festes
i la gorra de satí,
que vull que vegi una moça
que també en sé de lluir.

COSES IGNOTES.

Si sapiguessim entendre
la remor del vent, xiulant,
i el càntic de les onades
que s'atancen i s'en van,
ai! qu'en sabriem de coses
que ara en el secret estàn!

DANIEL FONS i CARRERAS

Barcelona i Maig del 1919

A una gentil damisela

En un hermosisim poblet
d'aquesta Llevantina costa
i creix un hermós roser
que sols una rosa dona.

Son nom es desconegut
en aquella formosa vila
i tota la joventut
en torn d'eixa rosa oscila.

Que lo roser ja es florit
i soleta la rosa hi nia;
vermell es lo seu color
i el sol la besa nit i dia.

Per company té un rossinyol
per germana una papellona
per enmirallarse un rierol
d'aigua clara i abundosa.